

Sygn. akt IX Ka 586/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2015 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Jarosław Sobierajski (spr.)

Sędziowie SSO Rafał Sadowski

SSO Andrzej Walenta

Protokolant stażysta Marzena Chojnacka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Toruniu Marzenny Mikołajczak

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2015 roku

sprawy ***W. J. oskarżonego o przestępstwo z art. 56 § 2 kks w zbiegu z art. 76 § 2 kks oraz art. 61 § 1 kks w zw. z art. 7 § 1 kks, art. 6 § 2 kks i art. 9 § 3 kks***

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu

z dnia 5 września 2014 roku sygn. akt II K 1309/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) kwotę 50 (sześćdziesięciu) złotych tytułem opłaty za drugą instancję i obciąża go wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym w kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych.

Sygn. akt IX Ka 586/14

UZASADNIENIE

W. J. został oskarżony o to, że zajmując się sprawami gospodarczymi (...) Sp. z o.o. w siedzibą w S. jako księgowy na mocy umowy, działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności podał nieprawdę w korektach deklaracji VAT-7 dla podatku od towarów i usług za miesiące: kwiecień, maj 2004 r., od sierpnia 2004 r. do kwietnia 2005 r. oraz czerwiec i lipiec 2005 r. złożonych w (...)Urzędzie Skarbowym w S. poprzez zawyżenie kwoty podatku naliczonego nad należnym do przeniesienia na następne okresy rozliczeniowe w miesiącach kwiecień, sierpień, październik, listopad, grudzień 2004 r. i marzec, kwiecień 2005 r. w łącznej wysokości 16.583 zł oraz zaniżenie kwoty zobowiązania w czerwcu 2005 r. o kwotę 545 zł, przez co narażono Skarb Państwa na uszczuplenie w wysokości 17.128 zł oraz w miesiącach: kwietniu, maju, czerwcu, lipcu, sierpniu, wrześniu, październiku, listopadzie, grudniu 2004 r. oraz styczniu, lutym, marcu, kwietniu, czerwcu, lipcu 2005 r. jako księgowy (...) sp. z o.o. z siedzibą w S., na mocy umowy, nierzetelnie prowadził ewidencję zakupu i sprzedaży dla potrzeb podatku od towarów i usług poprzez:

- nierzetelne udokumentowanie transakcji sprzedaży na podstawie faktury VAT korekta nr(...) z dnia 28.04.2004 r. na zmniejszenie wartości netto o kwotę 58.800 zł i podatku VAT o kwotę 4.116 zł,

- nie rozliczenie podatku od towarów i usług z tytułu importu usług na podstawie rachunku nr (...) z dnia 01.04.2004 r. na kwotę 1.178,53 EUR wystawionego przez niemieckiego kontrahenta,

- nie rozliczenie podatku należnego wynikającego z wystawionych faktur VAT o nr: (...) z dnia 06.05.2004 r., (...) z dnia 06.05.2004 r., (...) z dnia 10.08.2004 r., (...) z dnia 24.08.2004 r.,

- nieprawidłowe zadeklarowanie obowiązku podatkowego na podstawie faktur VAT: (...) z dnia 27.08.2004 r. na kwotę 2.298,24 zł, podatek VAT 160,88 zł, (...) z dnia 31.01.2005 r. na kwotę netto 5.804,20 zł, podatek VAT 406,29 zł, (...) z dnia 18.02.2005 r. na kwotę netto 12.336 zł, podatek VAT 863,52 zł, (...) z dnia 17.02.2005 r. na kwotę netto 9.885,20 zł, podatek VAT 1.744,39 zł, (...) z dnia 17.06.2005 r. na kwotę netto 7.789,74 zł, podatek VAT 545,28 zł

- nieprawidłowe zastosowanie zwolnienia przedmiotowego na podstawie faktur VAT nr (...) z dnia 07.12.2004 r. na sprzedaż wodomierzy używanych na kwotę 809 zł, (...) z dnia 18.02.2005 r. na sprzedaż wodomierzy używanych na kwotę 55 zł,

- obniżenie podatku należnego o podatek naliczony na podstawie faktur: (...) z dnia 6.10.2004 r. na kwotę netto 12.300 zł, podatek VAT 2.706 zł, (...) z dnia 8.10.2004 r. na kwotę netto 3.000 zł podatek VAT 660 zł, (...) z dnia 30.04.2004 r. na kwotę netto 12.069,40 zł, podatek VAT 864,36 zł, (...) z dnia 30.04.2004 r. na kwotę netto 268.064 zł, podatek VAT 18.764,48 zł faktury korygującej VAT nr (...) z dnia 10.11.2004 r. na kwotę netto (-) 38.400 zł, podatek VAT (-) 8.448 zł oraz przy braku dokumentów źródłowych tj. faktur VAT: (...) z dnia 17.04.2005 r. na kwotę netto 1.035,50 zł, podatek VAT 227,81 zł oraz nr (...) z dnia 30.04.2005 r. na kwotę netto 7.750 zł, podatek VAT 1.705 zł

- tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 56 § 2 kks w zbiegu z art. 76 § 2 kks oraz art. 61 § 1 kks w zw. z art. 7 § 1 kks, art. 6 § 2 kks i art. 9 § 3 kks

Wyrokiem z dnia 5 września 2014 r. Sąd Rejonowy w Toruniu, sygn. akt II K 1309/12, przyjmując, iż oskarżony zajmując się sprawami gospodarczymi (...) Sp. z o.o. w siedzibą w S. jako księgowy na mocy umowy, działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności podał nieprawdę w korektach deklaracji VAT-7 dla podatku od towarów i usług złożonych w S. w okresie od 27 lipca 2005 r. do 15 listopada 2005 r. za miesiące: kwiecień, maj 2004 r., od sierpnia 2004 r. do kwietnia 2005 r. oraz czerwiec i lipiec 2005 r. poprzez zawyżenie kwoty podatku naliczonego nad należnym do przeniesienia na następne okresy rozliczeniowe w miesiącach kwiecień, sierpień, październik, listopad, grudzień 2004 r. powodując uszczuplenie należności Skarbu Państwa w 2004 r. w wysokości 11.819 zł oraz w okresie od stycznia do lipca 2005 r. w wysokości 1.943 zł łącznie 13.762 zł oraz w okresie od sierpnia 2004 r. do czerwca 2005 r. jako księgowy (...) sp. z o.o. z siedzibą w S., na mocy umowy, nierzetelnie prowadził ewidencję zakupu i sprzedaży dla potrzeb podatku od towarów i usług poprzez:

- nie rozliczenie podatku należnego wynikającego z faktury (...) z dnia 24.08.2004 r.,

- nieprawidłowe zadeklarowanie obowiązku podatkowego na podstawie faktur VAT: (...) z dnia 27.08.2004 r. na kwotę 2.298,24 zł, podatek VAT 160,88 zł, (...) z dnia 31.01.2005 r. na kwotę netto 5.804,20 zł, podatek VAT 406,29 zł, (...) z dnia 18.02.2005 r. na kwotę netto 12.336 zł, podatek VAT 863,52 zł, (...) z dnia 17.02.2005 r. na kwotę netto 9.885,20 zł, podatek VAT 1.744,39 zł, (...) z dnia 17.06.2005 r. na kwotę netto 7.789,74 zł, podatek VAT 545,28 zł

- faktury korygującej VAT nr (...) z dnia 10.11.2004 r. na kwotę netto (-) 38.400 zł, podatek VAT (-) 8.448 zł oraz przy braku dokumentów źródłowych tj. faktur VAT: (...) z dnia 17.04.2005 r. na kwotę netto 1.035,50 zł, podatek VAT 227,81 zł oraz nr (...) z dnia 30.04.2005 r. na kwotę netto 7.750 zł, podatek VAT 1.705 zł przez co wyczerpał znamiona czynu z art. 56 § 2 kks w zbiegu z art. 76 § 2 kks oraz art. 61 § 1 kks w zw. z art. 7 § 1 kks, art. 6 § 2 kks i art. 9 § 3 kks i za to, w myśl art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk w zw. z art. 20 § 2 kks, warunkowo umorzył postępowanie karne na okres 2 lat tytułem próby.

Na podstawie art. 41§ 2 kks zobowiązał oskarżonego do uiszczenia kwoty 13.762 zł na rzecz (...)Urzędu Skarbowego w S. w terminie 1 roku od daty uprawomocnienia się orzeczenia.

Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 zł tytułem opłaty i obciąża wydatkami w sprawie.

Wyrok ten zaskarżył w całości obrońca oskarżonego, zarzucając mu;

1. mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 10 kpk i art. 410 kpk poprzez dokonanie dowolnej, wybiórczej, pomijającej liczne okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego, oceny dowodów, prowadzącej do oparcia orzeczenia na opinii biegłego wykonanej na podstawie nie oryginałów, lecz kopii dokumentów, a więc bez należytego zbadania okoliczności sprawy i pomijającej fakt, że podstawą odpowiedzialności karnoskarbowej osoby prowadzącej biuro rachunkowe może stanowić tylko działanie umyślne i zawinione, a wyłącza ją wprowadzenie tej osoby w błąd przez podatnika

2. mający wpływ na treść wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, polegający na bezpodstawnym uznaniu, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu

Powołując się na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu i zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu z tytułu ustanowienia obrońcy, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego, jako bezzasadna w stopniu oczywistym, nie zasługiwała na uwzględnienie.

Skarżący wywodził, że zaskarżone rozstrzygnięcie nie może się ostać, jako wydane mimo tego, że nie zostało udowodnione w sposób pewny, wymagany do przełamania przysługującego oskarżonemu domniemania niewinności, że dopuścił się on popełnienia przypisanych mu czynów. Zarzut dowolnego uznania, że oskarżony nierzetelnie prowadził ewidencję zakupu i sprzedaży na potrzeby podatku VAT i świadomie podał nieprawdę w korektach deklaracji VAT 7, dopuszczając się tym samym popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 76 § 2 kks i art. 61 § 1 kks w zw. z art. 7 kks, art. 6 § 2 kks i art. 9 § 3 kks, nie zasługiwał jednak na uwzględnienie.

Zdaniem oskarżonego wadliwość zaskarżonego rozstrzygnięcia miała wynikać przede wszystkim z faktu oparcia go o opinię biegłego z zakresu księgowości, co do której zgłosił on liczne zastrzeżenia.

Tymczasem okoliczność, że pozyskana na potrzeby sprawy karnej opinia biegłego została zakwestionowana przez tą stronę, dla której jest ona niekorzystna, nie dyskwalifikuje jej automatycznie jako podstawy ustaleń. O ile sąd orzekający po dokonaniu jej wszechstronnej, zgodnej z regułami wynikającymi z art. 7 kpk analizy pod kątem kryteriów z art. 201 kpk, uzna, że jest ona jasna, pełna i nie zawiera wewnętrznych sprzeczności, w świetle zasad swobodnej oceny dowodów obowiązujących w procesie karnym nie ma przeszkód, by oprzeć na niej rozstrzygnięcie.

Tak właśnie było w przedmiotowej sprawie. Sąd meriti prawidłowo ocenił opinię J. K., a w konsekwencji słusznie podzielił wnioski o zaistnieniu określonych nieprawidłowości sformułowane w niej przez w/w biegłego po dokonaniu szczegółowej analizy przyjętego przez oskarżonego sposobu prowadzenia ewidencji zakupu i sprzedaży na potrzeby podatku VAT oraz złożonych korekt deklaracji VAT 7 przez przyzmat obowiązujących go przepisów regulujących zasady dokonywania rozliczeń podatkowych i prowadzenia takich ksiąg.

Nie sposób w szczególności zgodzić się ze skarżącym, że owa ekspertyza w ogóle nie mogła być brana pod uwagę z racji tego, że sporządzona została po analizie kopii, a nie oryginałów, dokumentów. Fakt ten żadną miarą nie uzasadniał stwierdzenia, że w/w opinia w sposób niewystarczający odnosiła się do konkretnych realiów przedmiotowej sprawy, skoro kopie te poświadczono zostały za zgodność z oryginałami, zaś biegła – co istotne - nigdy nie skarżyła się na to, że dokumentacja, którą dysponowała nie pozwalała na odtworzenie sytuacji, w jakiej oskarżony obrał określony sposób prowadzenia ewidencji i wypełnienia deklaracji, a skąpość materiału, którym dysponowała, uniemożliwiła jej kategoryczne przesądzenie kwestii, dokonanie oceny których polecił jej sąd. Kserokopie te faktycznie sporządzone zostały na potrzeby toczącego się postępowania podatkowego, w którym nie brał udziału oskarżony. Sam ten fakt nie

stwarzał jednak jeszcze uzasadnionych wątpliwości co do tego, czy mogą one stanowić miarodajną podstawę ustaleń co do okoliczności istotnych dla orzeczenia o jego odpowiedzialności karnej skarbowej. To, że powstały one jako materiał mający stanowić podstawę rozstrzygnięcia w innym postępowaniu (toczącym się przecież również na podstawie i w granicach przepisów prawa) nie dyskwalifikowało ich jako dowodu w przedmiotowej sprawie, której przedmiotem było dokonanie prawnokarnej oceny tych samych zdarzeń. Nie zostały wszak (również w toku postępowania apelacyjnego) ujawnione żadne konkretne okoliczności, które poddawałyby w wątpliwość ich wartość dowodową, wskazujące na to, że (...)Urząd Skarbowy w S. dopuścił się nierzetelności w zakresie gromadzenia dokumentów, na podstawie których oceniana miała być nie tyle prawidłowość postępowania oskarżonego, co rozliczeń podmiotu, jakim był jego zleceniodawca (to była pierwszoplanowa kwestia w toku kontroli), manipulował w/w dokumentami, czy też że zostały one przez osoby działające w imieniu tego podmiotu w jakiś sposób zafałszowane. Ewidentnym nadużyciem było też stwierdzenie z powołaniem na ten fakt, że bazowanie przez biegłą na w/w dokumentach ograniczyło oskarżonemu możliwość obrony, gdyż skutkowało bezkrytycznym powieleniem niekorzystnego dla niego stanowiska Urzędu Skarbowego w przedmiocie prawidłowości sposobu złożenia korekt deklaracji podatku VAT 7 i prowadzenia ewidencji zakupu i sprzedaży dla podatku VAT. Dokumenty te pozwalały na odtworzenie wszystkich okoliczności istotnych dla dokonania oceny prawidłowości jego postępowania w zakresie objętym aktem oskarżenia po lipcu 2004 roku. Z opinii wyraźnie wynika, że po dokonaniu analizy tychże dokumentów i pozostałych zebranych materiałów biegła sformułowała własne, nie zawsze – co należy podkreślić - zgodne ze stanowiskiem Urzędu Skarbowego, który wcześniej w toku postępowania podatkowego oceniał w/w kwestie, wnioski co do prawidłowości rozliczeń spółki i sposobu, w jaki prowadzone były księgi (np. co do faktur nr (...)). Oskarżony, który zajmował się sprawami spółki od lipca 2004 r., nie został w przedmiotowej sprawie karnej obciążony odpowiedzialnością za nierzetelność w zakresie prowadzenia ewidencji zakupu i sprzedaży, która miała miejsce przed tą datą. W toku postępowania podatkowego próbowano również pozyskać protokoły odbioru robót odnośnie tych faktur, w wypadku których moment odbioru prac mógł mieć wpływ na ocenę prawidłowości ich uwzględnienia, a z informacji przedstawionych przez spółkę (w interesie której – tak, jak oskarżonego - leżało stwierdzenie, że księgowość była prowadzona prawidłowo) wynikało, że nie dysponowała ona takim dokumentami.

Na uwzględnienie nie zasługiwały również inne, merytoryczne zarzuty pod adresem opinii biegłej. Z obszernych wywodów uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w poszczególnych fragmentach którego omówione zostały po kolei wszystkie przypadki nieprawidłowości, jakich w świetle treści zarzutu aktu oskarżenia, W. J. miał się dopuścić, wynika, że sąd meriti nie zignorował wcale stanowiska oskarżonego w zakresie poszczególnych spornych w sprawie kwestii (np. co do tego, czy faktury o nr (...) dotyczyły tej samej transakcji), lecz miał na uwadze okoliczności ponoszone przez niego na swoją obronę i sformułowane w oparciu o nie zastrzeżenia, dokonując oceny mocy dowodowej opinii biegłego. Zważywszy na to, że uzasadniając swoje wnioski, na rozprawie biegły rzeczywiście odniósł się szczegółowo do tych kwestii, przekonująco wyjaśniając, dlaczego stanowiska oskarżonego, który utrzymywał, że sposób, w jaki prowadził ewidencję zakupu i sprzedaży dla potrzeb podatku VAT i składał korekty deklaracji VAT 7 był prawidłowy, nie sposób było podzielić, stwierdzić należało, że sąd orzekający w pełni zasadnie w świetle obowiązujących w procesie karnym standardy oceny dowodów uznał sporządzoną przez niego ekspertyzę za pełnowartościowy materiał dowodowy, miarodajny do rozstrzygnięcia o odpowiedzialności oskarżonego w sposób pozwalający na przełamanie przysługującego mu domniemania niewinności. Sąd odwoławczy w pełni aprobuje wywody sądu meriti w tym zakresie. To, że obrona jest w dalszym ciągu nieprzekonana co do tego, czy twierdzeniom, na których oparta jest opinia, można przyznać walor wiarygodności, nie może skutecznie dyskwalifikować jej jako dowodu w sprawie. Ograniczając się w istocie do powtórnego wskazania na to, że w opinii oskarżonego pewne kwestie rozstrzygnąć należało inaczej (tzn. tak, jak twierdził, wnosząc zastrzeżenia do których ustosunkował się sąd I instancji) i nie wykazując w płaszczyźnie art. 7 kpk, czy poszczególnych kryteriów, według których podlega szczególny dowód, jakim jest opinia biegłego (np. braku fachowości), by rozumowanie biegłego, które legło u podstaw niekorzystnych dla niego wniosków (w tym zeznania z rozprawy), dotknięte było jakimiś konkretnymi uchybieniami, apelacja w istocie jedynie polemizowała z tym stanowiskiem.

Reasumując - uznając, że nie zachodzi potrzeba pozyskania nowej opinii kolejnego biegłego, na podstawie ekspertyzy biegłej J. K., pozostałych dokumentów i wyjaśnień oskarżonego w zakresie, w jakim były z nimi zgodne, sąd meriti

poczynił prawidłowe ustalenia co do tego, że po lipcu 2004 roku miały miejsce określone nieprawidłowości w zakresie prowadzenia ewidencji zakupu i sprzedaży na potrzeby podatku VAT oraz korekt deklaracji VAT 7.

W świetle ustalonych okoliczności i zebranych dowodów nie budziło również wątpliwości, że oskarżony, jako księgowy (...) sp. z o.o. z/s w S. od lipca 2014 roku, słusznie został obciążony odpowiedzialnością za nie w płaszczyźnie przepisów karnoskarbowych. Wyeksponowana wybiórczo w apelacji okoliczność, że zajmując się księgowością spółki, dokumenty w postaci ewidencji zakupów i sprzedaży oraz korekty deklaracji sporządzał on na podstawie materiałów, które dostawał od zleceniodawcy, co do autentyczności których nie było żadnych uzasadnionych zastrzeżeń – wbrew temu, co sądzi skarżący - nie mogła go ekskulpować.

W przedmiotowej sprawie nie było wszak tak, że wadliwość dokumentacji podatkowej (ewidencji i korekt deklaracji VAT 7), którą obciążono oskarżonego, wynikała z tego, że został on wprowadzony w błąd przez zleceniodawcę, do którego działał w zaufaniu i której oskarżony – działający starannie i sumiennie, nie wykrył, mimo, że uczynił zadość wszystkim swoim obowiązkom, jako osoby rzetelnie zajmującej się księgowością.

Z poczynionych ustaleń jednoznacznie wynika, że nieprawidłowości zarówno w zakresie podania nieprawdy w korektach deklaracjach VAT 7, które spowodowało uszczuplenie należności Skarbu Państwa na kwotę 13.762 zł, jak i prowadzenia ewidencji, stanowiły konsekwencję zaniechania przez oskarżonego podjęcia czynności, których dokonanie niezbędne było do prawidłowego wykonania zlecenia, które na siebie przyjął, bowiem pozwalałoby mu uzyskać pewność, że dane, które wpisuje, są zgodne z prawdą. Jeśli chodzi o faktury o nr (...), rzeczywiście mógł on nie wiedzieć, że dokumenty te były fikcyjne: nie miał podstaw do ich kwestionowania, ani w istocie możliwości przesądzenia o ich nieautentyczności. Wyeliminować należało je zatem z zakresu jego odpowiedzialności (i sąd meriti tak uczynił). W wypadku tych nieprawidłowości, którymi go obciążono, weryfikacja okoliczności istotnych dla prawidłowego wypełnienia ewidencji i złożenia po lipcu 2004 roku prawidłowych korekt deklaracji za okres wcześniejszy poprzez porównanie danych z faktur z rejestrami sprzedaży, datami uregulowania należności i potwierdzeniami odbioru faktur umożliwiałaby mu jednak uniknięcie nieprawidłowości i dokonanie prawidłowego rozliczenia podatku VAT. Nieustalenie w sposób jednoznaczny, kiedy zostały wykonane usługi, obligowałoby go do uznania, że obowiązek podatkowy powstał w chwili otrzymania zapłaty. Oskarżony, jako profesjonalista, niechybnie miał świadomość tego, że w tych konkretnych sytuacjach bazowanie wyłącznie na tych dokumentach, które przedłożył mu zleceniodawca i niesprawdzenie okoliczności istotnych na ich tle dla prawidłowego wypełnienia dokumentów księgowych, prowadzić może do wadliwości w sposobie prowadzenia ewidencji i rozliczeń podatku VAT. Skoro wypełnił on mimo tego dokumenty bez ustalenia w sposób pewny okoliczności istotnych dla podjęcia decyzji o właściwym sposobie odnotowania danych zdarzeń w ewidencji, czy ujęcia ich w składanych korektach deklaracji VAT 7 – mimo, że możliwość zajścia konieczności przeprowadzenia takiej weryfikacji przewidziano wprost w umowie, gwarantującej oskarżonemu prawo do żądania dodatkowych informacji i zobowiązującej zleceniodawcę nie tylko do przekazania mu kserokopii umów, ale i wszelkich innych dokumentów niezbędnych w jego ocenie dla prawidłowego wykonania zlecenia – oznacza to, że godził się on z tym, że może dojść do uszczuplenia należności podatkowych Skarbu Państwa, a ewidencja sprzedaży na potrzeby podatku VAT prowadzona będzie nierzetelnie. Równie oczywistym jak to, że podstawę wszelkich wpisów w dokumentacji księgowej mogą stanowić tylko okoliczności, których zgodność z prawdą nie budzi wątpliwości, jest, że gdy prawidłowość rozliczenia zależy od istnienia określonych okoliczności, to wymagana jest ich weryfikacja. Bierność księgowego w tym zakresie w prostej linii prowadzi do nierzetelności księgowości. Świadome zaniechanie przez - będącego profesjonalistą - oskarżonego realizacji w/w obowiązków warunkujących prawidłowe wykonanie zlecenia, mocą którego przyjął na siebie w myśl art. 9 § 3 kks odpowiedzialność za sprawy gospodarcze zleceniodawcy, jednoznacznie wskazywało w realiach sprawy na umyślność jego zachowania.

Zastrzeżeń sądu odwoławczego nie budziło również uznanie, że właściwą reakcją na czyn oskarżonego stanowić będzie warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec niego na okres próby. Po dokonaniu oceny społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, jego zawinięcia oraz okoliczności miarodajnych dla sformułowania prognozy kryminologicznej, sąd słusznie uznał, że spełnione zostały przesłanki do zastosowania w stosunku od W. J. środka probacyjnego.

Jako odpowiadające poczynionym ustaleniom, prawidłowe było też orzeczenie oparte o art. 41 § 2 kks.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylenia wyroku z urzędu, dlatego – jako słuszny – został on utrzymany w mocy.

Na podstawie art. 636 kpk w zw. z art. 627 kpk oraz art. 8 i 7 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983, nr 49, poz. 223 ze zm.), sąd odwoławczy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 zł tytułem opłaty sądowej za drugą instancję oraz obciążył go wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 50 zł.